

IK HEB BETTY'S DEUR OPEN GEKREGEN!

Klik. Dat ging heel moeizaam.

Eerlijk gezegd kost het me meestal niet veel moeite om deuren te openen. Mensen sluiten ze vaak niet erg goed af. Maar die van Valk was lastig, en die van Betty nog lastiger. Steeds als ik dacht dat ik iets zag, raakte ik het spoor weer kwijt.

De duisternis verdwijnt en het huis komt tevoorschijn.

Het is een soort betonnen doos, een design-huis volgens de laatste mode, midden in zo'n buitenwijk die je wel in Amerikaanse films ziet. Ik vind het niks. Het heeft iets kils. Oké, Betty is een beetje truttig, maar het verbaast me toch: ik had me eerder roze geblokte gordijntjes en dat soort dingen voorgesteld. Iets landelijker, als je begrijpt wat ik bedoel.

Van buiten is het huis nu helemaal zichtbaar. We gaan naar binnen.

Zwaan glimlacht en vraagt me om door te lopen. Slang kijkt in het niets, alsof ze twijfels heeft.

We gaan naar binnen en het eerste wat me opvalt, is de sfeer die er hangt. Betty kennende had het me niet verbaasd als ze naar buiten was gekomen op hoge hakken, met een schortje voor en met zo'n nepglimlach die je in tv-series ziet. Maar nee, er hangt veel triestheid in dit huis. Ja, triestheid, dat is het juiste woord. Ik vraag me af wat er met Betty aan de hand is. Dat ik haar niet mag is één ding, maar dat betekent nog niet dat ik wil dat haar nare dingen overkomen. Echt niet.

Ik bedek mijn neus met mijn hand.

Gadverdamme! Hier is de geur van dat damesparfum van Betty nog sterker. In het echte leven is het al verschrikkelijk, maar hier kan ik er niet aan ontkomen. Walgelijk. Ik wil bijna mijn neus dichtknijpen maar dan stik ik. Als ik een zakdoek had, zou ik die als mondmasker gebruiken.

Achterin is een muur waar vroeger waarschijnlijk schilderijen aan hingen.

Het is alsof er vlak voordat we kwamen nog even snel is opgeruimd. Op het dressoir staan zes theekopjes met bijbehorende schoteltjes en een foto van Betty die haar verjaardag viert. Ik herken een aantal jongens op de foto. Eén van hen is Andrew, de jongen die nu in coma ligt. Ik wist niet dat ze vrienden waren. Hij zat in een andere klas, hoewel dat natuurlijk helemaal niks zegt.

Er staat ook een kluis op het dressoir.

Het is een kluis die lijkt op zo'n gekleurd jaren 50-koelkastje (kauw-gumroze, inderdaad). Hij kan met een sleutel worden afgesloten. Ik weet zeker dat ze daar haar geheimen bewaart. Hoewel ik er nooit naar zou kijken, moet ik toegeven dat de geheimen van een ander altijd een grote aantrekkingskracht op me hebben. Ik strijk met mijn hand over de bovenkant alsof ik het stof eraf veeg, en onmiddellijk staat Slang naast me.

'Ben je van plan om op zoek te gaan naar de uitgang of moeten we nog langer wachten?'

Het is pas de eerste keer dat ik haar stem hoor en ik word er nu al gek van.

Ik heb nog vijftig minuten, dus dat zit wel goed. Waarom dan zo'n haast?

Maar Slang heeft gelijk, ik krijg het benauwd in dit huis.

De treurigheid die ervanaf straalt, benauwt me, alsof ik elk moment bedolven kan worden onder iets zwaars en in elkaar moet duiken. Oftewel, ik voel me onzeker. Ik kon even niet op het woord komen.

Plotseling realiseer ik me iets wat ik nog niet eerder had gezien. Er is maar één deur in de hele kamer, en dat is de deur waardoor we zijn binnengekomen! Waar moet ik in vredesnaam weer naar buiten? Ik kijk naar Zwaan.

'Zoals ik al zei, is niets hier wat het lijkt. Let goed op, Lia. Er is echt nog een andere deur.'

Ik kijk naar de muur en ik zie een paar lijnen lopen. Die twee dingen moet ik dus met elkaar combineren om de oplossing te vinden.

MISANTHRO

Het raadsel gaat verder →

↓ E G E N I . F ↓

Combinereer de streepjes van deze pagina met die van de vorige pagina.

